

**KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY
PŘI OKPB V OPAVĚ**

OBŠAH:

P.Stanke: Konec jedné války	1
H.Pěchulová: Parkon 88	2
M.Soběščík: Pokoj č. 407	3
U.K.Le Guinová: Skříňka temnoty	6
M.Bednár: Setkání	15
E.Kačírková: Věž	17
E.C.Bertin: Scriik	24

STŘÍPKY Z PARCONU STŘÍPKY Z PARCONU STŘÍPKY Z PARCONU STŘÍPKY

KONEC JEDNÉ VÁLKY

Můj nejvládnější zážitek z letošního Parconu je ten, jak už u mužů bývá/. Jmenuje se Eva Hauserová. Ovšem nejen proto, že se proslavila jako novopečená držitelka Mloka. Její jméno se v našem klubu skloňuje od té doby, co VTM otiskla Evou napsaný článek o katastrofické sci-fi. To bylo snad už před dvěma lety. Celkové vyznění tohoto sloupku usvědčovalo autorku ze sympatií k postupující devastaci přírody. V klubu se zvedla vlna averze. Napsal jsem na ekologii a sci-fi svůj náson, otiskl si ho v Labyrintu a zaslal ho též do VTM. Redakce tohoto časopisu nebyla tak pohotová, takže dopis vyšel s ročním zpožděním. To nic nemění na věci, že tím byla vyhlášena tichá válka. Nesvištěly meče ani kulky, dokonce ani dopisy. Ale atmosféra zhoustla. A tak není divu, že mě hned zkraje Parconu potěšila zpráva, že Eva Hauserová by se s námi /tj. i s Hankou Pichulovou/ ráda setkala. Když ale potom byla vyhlášena vítězskou letošního ročníku soutěže O cenu Karla Čapka, přepadly mě pochybnosti, zda tak slavná autorka bude ochotna prohodit něco slov s námi, radovými členy Parconu. Pobývali jsme ten večer po vyhlášení na pokojích u Petra Raka a u Milana Šobotíka, ale Eva nikde. Když už jsem nedoufal v její příchod a chystal se o půlnoci do pelechu, rychlý posel v podobě Jany Jangové mi oznámil, že Eva dorazila na pokoj k Milanovi. Na což, hodina duchů, pomyslel jsem si a spolu s Hankou vyrazil v plné zbroji do rozhodující bitvy této války.

Jsa dychtivi Evin skalpu, zcela nespolečensky jsme jí zapoměněli blahopřát k zisku Mloka a ihned začali konverzaci. Ovšem ouha. Záhy jsme zjistili, že žádná bitva nebude. Eva nejenže nevyrukovala s protiútokem, ona se ani nebránila. Přiznala se, že jsem nebyl jediný, koho dotyčný článek namíchnul. Vedla vyčerpávající korespondenci se dvěma ochránci přírody. S nešťastným úsměvem přiznala, že neměla ani tušení, jak může její příspěvek vyznít. V žádném případě totiž není proti ochraně přírody, sama co by biolog vede pionýry k této činnosti. Jen se jí zdálo, že ono pozadí devastovaných lesů se v povídkách objevuje příliš často a je používáno tak neumně, že ztrácí na účinnosti.

A tak krátce po půlnoci vyhasla jedna válka, která válkou vlastně ani nebyla. A já si nemohu odpustit zvolání: jen houš Parconů.

P.S. Hned zrána druhého dne jsme napravili naši nezdvořilost a Evě blahopřáli. Smutné je jen to, že jsem dodnes nečetl vítěznou povídku.

Pavel Stanke

PARCON '88

"Napiš do Labyrintu článek o letošním Parconu", zadala jsem úkol Milanovi a Pavlovi. Bouřili se, vymlouvali. Pak, že napíšu, když napíšu já taky. Tak teď sedím a marně přemýšlím, o čem psát. Eva Hauserová? O tom už píše Pavel. Slávka Švachoučka zabral pro sebe Milan. Piotr Rak? To se nedá popsat, to se musí vidět a hlavně slyšet. Psát o některém z pořadů? Ale který vybrat, všechny byly fajn. O organizaci a organizátorech? Raději ne. Už jednou jsem narazilo, Pavel Konečný se na mne dodneška mračí.

Pro mne každopádně znamenalo zážitek seznámení s Carolou Biedermannovou. Seznámil nás Egon. V prvních vteřinách jsme na sebe zíraly a Egon se už hotovil, že zasáhne nějakým lehkým konverzačním tématem, ale než nabral dech, byly jsme už zabrány do hovoru, jako bychom se znaly spoustu let. Probraly jsme zejména teorii o tom, proč vstupují ženy do SF klubů a rychle jsme se shodly na tom, že my dvě jsme ukázkový vzorek ze skupiny č.4. - útěk od plotny, vaření a dalších domácích prací. /ostatní skupiny nebudu popisovat, pokud chcete znát bližší dělení, obraťte se na Egona Čierného/

Podobných momentů bylo na letošním Parconu moc. Honza Hlavička v kombinaci s Poláky, Karel Jedlička chechtající se na našem programu, Lenka a Jirka Pilchovi bezvadní v kteroukoliv denní či noční dobu, Felix nechápající v nedělním ránu naprosto nic a další a další drobné příhody, ze kterých se Parcony taky skládají.

Těším se na příští setkání a věřím, že jich stihnu víc než letos.

Hana Pěchulová

Byl Parcon a byl takový, jaký jej známe: uhoněný, uštvaný, ale v celém tom chvatu nadšený. Občas to trochu skříple v organizaci, občas jsme skřípli zubami my, nemohouce se rozdvojit či roztrojít. Ovšem Parcon nejsou jen připravené pořady. Parcon vrcholí v neformálních setkáních, ať už ve frontě v jídelně, při kávě vynesené na schody nebo kdekoli mezi místnostmi, v nichž se odehrává. Jsem rád, že pro opavské účastníky kulminovala neformální setkání na pokoji č. 407, v němž jsme já a pan Sedláček měli tu čest pobývat.

Velkým přáním Opaváků bylo pobesedovat se Stanislavem Švachoučkem, o jehož povídkách jsme v Opavě /ale i v Ostravě/ diskutovali tolikrát, že se mu jednu dobu muselo permanentně "kytat". Prostřednictvím různých figlů pohazovaných na Lidové nakladatelství v Praze jsme ho chtěli dostat do Opavy. Nepovedlo se, ale Stanislavovi mohli být na letošním Parconu konečně představení někteří zaviří Švachoučkomilci a Švachoučkobijci a kromě toho mu bylo vyláčeno, jak jsme to na něj měli v Opavě nachystáno.

Muže vězte, že zatímco ještě nic netušící Stanislav by v ústraní /nejspíše v ředitelně našeho sponzora, tj. v Okresní knihovně Petra Bezruče/ popíjel káfé - jsa přitom zabavován a odreagováván vybraný - mi hosteskami - měli se účastníci besedy sejít v poněkud upravené studovně /besedovali v ní už L. Souček, P. Touřar, J. Grygar, J. Veis, O. Neff, K. Pacner aj./. Úprava studovny by spočívala v jejím rozdělení na dvě přesné poloviny, přičemž podle jedné varianty se středem měl táhnout ostnatý drát, podle druhé symbolický provaz, aby se členové odpůrných stran nemohli vzájemně fyzicky napadat /návrh, aby středem procházel příslušník se psem neprošel/.

Š-milci a Š-bijci by tedy zaujali místa na své polovině a do příchodu aktéra by se snažili jedni druhé překřičet v pochvalných nebo hanlivých heslech. Náš host by pak byl ve studovně uvítán jásotem potažmo pískotem a dvojicí pionýrek, neboť u nás pracuje i dětský SF klub, který je samozřejmě také rozdělen na Š-bijce a Š-milce.

Další členění by dozajista připravili naši "Galeňáci", kteří o tom, že dovedou připravit vtipný pořad, účastníky letošního Parconu jistě přesvědčili. Stanislav, jemuž se jejich vystoupení velice líbilo, si už asi dovede konkrétněji představit, co by asi tak mohl v Opavě oče-

41
kázat. Nic na tom nezmění skutečnost, že samotní "Galenáci" se jako skupina také rozdělují na Š-milce a Š-bijce. Naopak se domnívám, že vnitřní ideové rozložení skupiny by pozvedlo k nebetyčným výšinám individuální výkony.

Nuže, následovala by beseda a tady by záleželo na Stanislavovi samém, zda by se někteří Š-bijci propížíli pod ostnatým drátem na druhou po-

lovinu, anebo zda by tomu bylo naopak. Po autogramiádě našeho hosta počítal plán s kolektivním odchodem do hospůdky /už bez členů dětského SF klubu/, kde, jak jsem přesvědčen, by předchozí rozdělení brzy vzalo za své.

Kdyby se náhodou našli někteří členové jiných SF klubů, jimž se tento Labyrint dostane do rukou a kteří by si dovolili o výše uvedených přípravách besedy se Stanislavem Švachoučkem pochybovat, nechť se zamyslí nad konkrétním a hmatatelným důkazem, který v našem klubu uchováváme. Jestliže to jedna vlaječka s nápisem "Švachoučkovi fuji!" zavěšená na pěkném dřevěném stojánku. Pochází od jednoho člena klubu, tedy Š-bijce, který byl mimo Opavu v době, kdy byla plánovaná beseda se Stanislavem Švachoučkem odvolána. Onen fan se vrátil do Opavy až v den plánované besedy /nejspíš utekl z léčení nebo nějakého školení/ a spěchal do klubu s dávno předem připravenou vlaječkou /podtrženo autorem/. Po oznámení, že Švachoučkovi opět zabránili přijet do Opavy, oznámil tanečnickosti a vedení klubu sdělil, že si vlaječku domů neodnese a neodnese. Snad Švachouček do Opavy nepřišel!

Skoda, že mě nenapadlo vzít tuto vlaječku s sebou na Parcon a Stanislavovi ji ukázat. A vůbec, Stanislav by měl povykládat v Lidovém nakladatelství, jak jsme byli na něj připraveni. Třeba by to s nimi pohnulo! A kdyby ano, věřím, že bychom se u nás teď už ze zásady překonali.

Takže toto všechno jsme si na pokojíku 407 se Stanislavem vypovídali, ale jen krátce, protože Stanislav přivedl kolegu Čápa a s ním i pohnutou historii Ertaru. Je možné, že jsme toto vystoupení v dané chvíli plně neocenili. Snad proto, že při Parconu chce člověk stih-

nekt tisíc rozhovorů, ještě mluvit s tím a ještě alespoň pozdravit támhletoho. Ostatně v tu dobu to v pokoji č.407 vypadalo jako v otevřené mlýnici sjíždějící po toboganu. Jako další milí hosté s námi seděli Zdeněk Rampas s chotí, k Polákům kriticky diskutujícím ve vedlejším pokoji přebíhali Hanka s Pavlem, kteří navíc byli v očekávání rozhovoru s kolegyní Hauserovou, v tu chvíli ČČM /čerstvou černou mločicí/.

Nicméně, přes všechny rušivé vlivy, jsme naslouchající slibně se rozvíjejícímu bádání o civilizaci Ertaru /kolega Čáp tvrdí s tichou skromností, že jest v samých počátcích/ bledli víc a víc. Kolik námahy asi stojí recese, ná-li-jít po spirále stále vzhůru? /podtrženo autorem/

Mě zaujaly ertarské známky, jelikož můj syn, ačkoliv pro něj vyžebraám zoubkované poklady lze se dá, nejenže takové ještě nemá, ale o nich, prosím, ani neslyšel. Kdyby tak věděl, že Ertarové si klidně vydávají i aršíky!

Hanku - je to holt ženská - spíše zajímala tvrdá měna. Ertarskou bankovku s nápisem 10 gratis si prohlížela spíš zdvořilostně, ale svírajíc v ruce 1000 gratis, rozsvítily se jí oči. Asi zaslechla Stanislavovu poznámku, že za to lze koupit kožich z čínčily. Kde? No přece v hlavním městě Ertaru, v nejpřepychovějším kožešnictví v centru. V nějakém zapadlém čajznu na předměstí by stál samozřejmě dvaktát tolik.

Už jsem naznačil, že nám význam Ertaru v SF hnutí došel až posléze a v důsledku toho jsem opomenul poprosit přítele Čápa, jakožto hlavního koordinátora bádání, a Stanislava, co by ertarského Aloise Jirásky, o zápis do kroniky. Beru si to jako osobní úkol pro příští Parcon.

Jelikož otevřenou konfrontací názorů uznáváme jako základní způsob řešení sporů v SF hnutí, stali jsme se - já a pokoj č.407 - prostředníkem ve věci ekologického dštění Pěchulová - Stanke versus Hauserová. Vlastní spor by měl být v Labyrintu věcí obou našich členů, já z pozice prostředníka jsem rád, že Eva Hauserová přišla a mluvila na rovinu. A také mi bylo sympatické, že z vítězství v literární soutěži měla přirozenou a upřímnou radost.

Co by dup se do Poruby přiblížilo kuropění a náš pokoj č.407 osiřel. Hosté odešli, ale my s kolegou Sedláčkem jsme ještě drahnou

dobu probírali Ertar, shrnovali vše, co jsme se dověděli, kuli literární plány a především litovali. že je konec.

Na shledanou při neformálních setkáních na Parconu '89 v pokoji č. X !!

Milan Sobotík

Občanka Lemsky

Když měla moje dcerka Karolína tři roky, vřítla jednoho dne ke mně. V ručkách držela malou dřevěnou skříňku a řekla: "Hádej, co tam je?"

Začala jsem tedy kádat: housenky, myši, sloni atd. Karolína vřítla hlavičkou, až na konec s velice tajemným úsměvem trošinku pootočila vzhledem tak, abych mohla nahlédnout dovnitř a odvětila: "Tma."

A tak vznikla tahle historie.

Ursula K. LeGuinová

Po břehu moře, nenechávaje stopy v měkkém písku, šel malý chlapec. Na jasném nebi bez slunce křičeli rackové, ze sladkých vod oceánu vyskakovali pstruzi. Daleko na obzoru se z vln v sedmi mohutných obloucích vynořil mořský had; zaryčel a zmizel. Dítě zahvízdalo, avšak had, zaujatý honbou za velrybami, se víc neukázal. Malý kráčel dál mezi vodou a pevninou, nevrhal stín a jeho nohy nenechávaly otisky v písku pláže. Stezka před ním stoupala na travnatý mys, na němž, rozkročena na čtyřech nohách, stála chata. Jakmile se chlapec objevil na svahu, začala chata poskakovat a mnout si přední pracky jako moucha nebo potulný šejdíř. Uvnitř visící hodiny ukazovaly deset po deváté a ručičky se ani nepohnuly.

"Co to náš, Dicky?" zeptala se matka, která právě přidávala petržel a špetku pepře do omáčky z králíka, která bublala v hrnci.

"Skříňku, mamí."

"Kdes ji našel?"

Matčin mazel seskočil ze stropního trámku, ověšeného svazky cibule, vylezl jí na ramena, stulil se jí kolem krku jako kožešinový límec a mňoukl: "Na břehu."

Dicky přikývnul: "To je pravda, moře ji přineslo."

"A co je vevnitř?"

Mazel už neřekl ani slovo, jen začal příst. Čarodějka pohlédla do kulaté tvářičky svého syna.

"Co je vevnitř?" opakovala otázku.

"Tma."

"Ó? Ukaž, podíváme se."

Když se sklonila, aby nahlédla do skříňky, mazel nepřestal příst, ale zavřel oči. Chlapec, skříňku přitisknutou na prsa, velmi opatrně pozvedl víko.

"Opravdu," řekla matka, "schovej ji někam, ať se jen tak nepovažuje. Kdoví, kam se poděl klíč. Teď si běž umýt ruce, budeme obědvat. Stolečku, prostři se!"

Zatímco chlapec zápasil s těžkou pákou pumpy na dvorku, aby si opláchl ruce a obličej, chata se rozezněla cinkotem slétajících se talířů a sklenic.

Po jídle, když si šla matka zdřímnout, vzal Dicky z poličky se svými poklady vodou a pískem vybělenou skříňku a vydal se s ní přes duny dál o moře. Za jeho potami se vytrvale prodíral ostrou trávou černý mazel - jeho jediný stín.

Na vrcholů průsmyku se princ Rikard otočil v sedle, aby přes chocho / na helmách a korouhve svých vojáků nad dlouhou klesající cestou dohlédl k pyšným hradbám města svého otce. Leželo pod bezslunečnou oblohou v širé rovině: filigránské, zbavené stínů, opalizující jako perla. Když je takové spatřil, pocítil, že je nedobytné a jeho srdce naplnila hrdost. Dal pokyn svým kapitánům a pobídl koně ostruhami. Ten se vzepjal a pak vyrazil tryskem. Princův gryf mu skřehotal nad hlavou a každou chvíli na něho střemhlav nalétával. Hrál si tak s bílým hřebcem - padal shůry přímo na něj, prudce klapal zobákem, aby v posledním okamžiku udělal únik. Kůň bez uzdy vztekle skřípal zuby, snažil se chňapnout po hadím ocase svého trapiče nebo

se vzpínal v marné snaze zasáhnout ho kopyty, ozbrojenými stříbrnými podkovami. To se gryf smál a pokřikoval radostí, znovu kroužil nad dunami a s krákoráním se vrhal na hřebce v nekonečných pokračováních své hry. Zneklidněn, že se jeho oblíbenec znáví už před bitvou, Rikard nakonec gryfa uvázal. Od té chvíle letěl dravec, sice s mručením a frkáním, avšak klidně vedle něho.

Před nimi se vlnilo moře; někde dole mezi útesy se skrýval nepřítel, veden princovým bratrem. Cesta, nyní už písčitá, stáčela se v serpentinách dolů a moře se lesklo střídavě zleva a zase zprava. Cesta náhle skončila jako by ji uťal, kůň skočil z desetistopového srázu a cválal po pláži. Když překonal písčitou návěj uviděl Rikard před sebou dlouhou řadu mužů a za nimi tři koráby s vysokými černými příďemi. Jeho vlastní lidé se zatím spustili ze srázu a namáhavě se brodili návějí. Jejich blankytné praporce se třepotaly ve větru a hlasy bylo sotva slyšet v hučení moře. Bez přípravy, bez jakýchkoliv počátečních ceremonií se nepřátelské síly srazily - meč se skřížil s mečem, tuž stanul proti muži. Gryf se s vráskavým skřekem vznesl vzhůru tak prudce, že vyrthl principi šňůru z dlaně. Vzápětí padl s napřaženými spáry jako sokol na vysokého, v šedi oděného muže - vůdce nepřátel. Muž však měl meč připraven. Když železný zoban sevřel jeho rameno a snažil se posunout k hrdlu, strašným sekem rozpáral útočnickovi břicho. Gryf udělal v povětří přemet a padl k zemi; rozmachem silného křídla ještě srazil jezdce ze sedla. Písek zrudl. Rytíř se zvedl a usekl hlavu a křídla dravce a napolo oslepen jeho krví a pískem se obrátil v poslední chvíli, aby se postavil Rikardovi. Mlčky napřáhl kouřící meč k odražení útoku svého bratra. Mířil na nohy koně, ale nadarmo - hřebec uskakoval, vzpínal se a opět útočil, zatímco shora neustále hrozilo ostří meče. Paže vysokého muže se stávala čím dál těžší, dech se krávil. Ale Rikard nepolevil. Ještě jednou protivník pozvedl zbraň a provedl výpad a v tom okamžiku jej bratrův meč se zasvištěním šel přímo do obličeje. Vysoký muž padl beze slova. Na jeho tělo padl písek zvířený kopyty bělouše, kterého Rikard pobídl do dalšího boje.

Útočníci válčili urputně, ale hodně jich podleгло a nyní byli zatlačováni do moře. Nakonec jich zůstala jen hrstka, sotva dvacet, a jejich odpor byl konečně zlomen. Zoufalým útekem se snažili dosáhnout lodí. Odráželi je z mělčiny, sami po prsa ve vodě a pak se drápali na jejich paluby. Rikard svolal svoje muže. Vlekli se k němu pískem a

zakopávali o porubané mrtvoly; plazili se k němu i těžce ranění. Všichni, kteří mohli chodit, se shromáždili na úpatí duny, na níž stál Rikard. Před ním, spuštěny na hlubokou vodu, stály, udržovány na místě záběry vesel, tři černé koráby.

Princ se sám posadil na vrcholku do řídké trávy. Sklonil hlavu a obličej skryl do dlaní. U něho jako vytesán z mramoru stál bílý hřeben; dole jeho mlčící lidé. O kus dál bylo vidět vysokého muže s tváří zalitou krví. Ležel s rozhozenými pažemi na písku vedle něho něho ubitý gryf. Jiní padlí leželi zahleděni do nebe, na němž nebylo slunce.

Vál mírný vítr. Rikard zvedl tvář, ač mladou, už velmi vážnou. Dal znamení kapitánům, vsedl na koně a mezi dunami se pustil klusem na zpáteční cestu. Nečekal až se černé lodi vrátí ke břehu posbírat své raněné; nečekal, až se jeho vojsko sešikuje. Gryf začal opět kroužit nad jeho hlavou a Rikard pozvedl paži. S úsměvem sledoval jak dravec chytá jeho dlaň v rukavici, třepotá křídly a vrní jak spokojená kočka.

"Ty potvoro," zahučel, "leť si domů ke svým mladým!"

Uražený gryf klapnul zobákem a odletěl směrem k městu. Zástup Rikardových vojáků se vinul jako dlouhý had mezinávřšími, aniž by za sebou zanechal jedinou stopu. Prostírala se za nimi jen hedvábná, neporušená plocha žlutohnědého písku. Černé koráby už s napjatými plachtami vyplouvaly na širé moře. Na přídi prvního z nich stál šedě oděný vysoký muž s pochmurnou tváří.

Rikard se vydal nazpět snazší cestou, vedla kolem čtyřnohé chaty na vysokém břehu. Ve dveřích se objevila čarodějka a pozdravila prince. Popohnal koně tím směrem. Zadržel ho před prahem toho podivného malého hospodářství a prohlížel si mladou vědmu. Byla jasná, ač černá jako uhlí a tmavé vlasy jí poletovaly ve větru. Dívala se nahoru na rytíře v bílé zbroji na bílém koni.

"Princi," řekla, "tvých tažení bude o jedno víc, než by mělo být." Rozesmál se.

"A co mám dělat? Dovolit svému bratru obléhat město?"

"Ano, dovol mu to. Nyní je přece nedobytné."

"Vím. Ale můj otec, král, jej vyhnal a zakázal mu vstoupit na tento břeh. Jsem vojákem svého otce a plním jeho rozkazy."

Čarodějka pohlédla k moři a potom znovu na mladého muže. Rysy její temné tváře ztuhly, nos a brada zešpičatěly jako stařeně, oči zaplály.

"Služ, a nechť tobě slouží," řekla. "Vládní, a nechť tobě vládnou..."

Slyš mne, princí, a buď opatrný." Její tvář opět naplnilo teplo a vrátilo jí všechnu její krásu. "Dnešního rána moře dává dary, vane vítr a krystaly praskají. Dávej si pozor!"

Čarodějka se vrátila do chaty. Přeběhla zrakem celou světnici, aby se ujistila, zda je všechno na svém místě: netopýři, cibule, kotlíky, koberečky, koště, čedičové valounky, krystaly- popraskané, tenký měsíční paprsek zavěšený nad krbem, knihy i mazel. Ještě jednou vše obhlédla, vyběhla z chaty a zakřičela: "Dicky!"

Západní vítr teď studeně fičel a ohýbal k zemi ostré trávy.

"Dicky...iki, iki, iki!"

Vítr jí vyrval slova z úst, roztrhal na kousky a odnesl.

Luskla prsty. Z chaty přifrčelo koště a zastavilo se ve vodorovné poloze asi dvě stopy nad zemí. Chata se otřásla a vzrušeně poškočila.

"Zavřete se!" přikázala čarodějka a dveře se poslušně zaklaply. Posadila se na koště, klouzavým letem se vznesla a nad pláží zamířila k jihu, volajíc čas od času: "Dicky...! Ke mně!...iki,iki,iki!"

Mladý princ dohonil své lidi, sesedl z koně a šel s nimi dál pěšky. V rovině pod nimi bylo už vidět město, když ucítil, jak ho někdo zatahal za plášť.

"Prncí..."

Stál před ním vylekaný chlapec, malý, ještě dětsky hebký a buclatý a zvedal k němu rozklíženou, pískem umazanou skříňku. Vedle něj seděl černý kocour a usmíval se od ucha k uchu.

"Moře to přineslo... to je pro prince...já vím, že pro prince, vem si to."

"A co v tom je?"

"Tma, princí."

Rikard uchopil skříňku a po krátkém zaváhání nadzvedl víko, jen nepatrně, doslova na chlup.

"Je prostě z vnitřní strany natřená na černo," řekl s rozpačitým úsměvem.

"Ne, to není pravda, princí! Zkus ji otevřít víc."

Rikard znovu zvedl víko, tentokrát na prst či dva a nahlédl dovnitř. Náhle skříňku rychle zaklapl, právě když dítě řeklo:

"Pozor, princí, aby vítr tu tmu nerozfoukal."

"Dám ji králi."

"Ale ona patří princí."

"Všechny dary moře náleží králi. Ale děkuji ti za ni, dítě."

Na okamžik se setkali pohledem: hebký, malý chlapeček a nádherný, vznešený mladík. Pak se Rikard otočil a odcházel. Dicky začal sestupovat z návrší, mlčící a zmrzlý. Z daleka, z jihu k němu dolétalo volání matky. Zkoušel jí odpovědět, ale vítr unášel jeho hlas někam na pevninu. I mazel někam zmizel.

Když se vojsko přiblížilo k městu, bronzová brána se otevřela dokončená. Psi se rozštěkali, stráž se postavily do pozoru a lid se hluboce ukláněl, když princ Rikard, zvonící postrojem svého hřebce, cválal mramorem dlážděnými ulicemi přímo do paláce. Z nádvoří vzhlédl k velkému bronzovému orloji na zvonici - nejvyšší z devíti bílých věží. Nehybné rafije ukazovaly deset minut po deváté.

V audienčním sále jej očekával otec - šedivý, tvrdý, starý muž s železnou kominou, ruce na opěradlech trůnu ve tvaru chimér. Rikard poklekl a se schýlenou hlavou, kterou nesměl po celou dobu slyšení zvednout, ohlásil otci úspěch své výpravy.

"Vyhnanec byl zabit, většina jeho lidí rovněž; zbylí uprchli na lodích."

Hlas lule připomínal skřípění dávno neotevíraných železných vrat v rozvřitých křídlech: "Vyznamenal ses, princí."

"Přináším ti, králi, dar moře," pozvedaje hlavu, podával Rikard skříňku králi.

"To je moje!" řekl král tak prudce, až Rikard mimoděk pohlédl nahoru. Spatřil obnažené tesáky chimér a jiskřící oči muže na trůně.

"Tu skříňku ti přináším, můj pane."

"Pravím, že je moje, sám jsem ji dal moři. A moře vyvrhlo můj dar." Zavládlo mlčení, pak se král ozval znovu - mírněji. "Dobrá, ponechej si ji ty, princí. Moře ji odmítlo, ani já ji nechci. Je v tvých rukou. Drž ji uzamknutou... Drž ji uzamknutou, princí!"

Rikard, stále na kolenu, poklonil se ještě hlouběji na znamení díků oddanosti; potom vstal a vycouval dlouhou síní, aniž by znovu pozvedl zadek. Ocítl se v rozzášené hale. Obklopili jej dvorští hodnostáři a velmožové, jako vždy ochotní klábosit o bitvě, smát se, pít a trojit rámas. Minul je bez jediného slova či jen pohledu a vstoupil do

svých kořat. Skříňku nesl opatrně v obou rukou.

Stěny jeho pokoje bez stínů - oken zdobilo zlato vykládané topasy, opály a křišťálem, avšak nad lesk všech klenotů zářily nehybné plamínky svící v nástěnných zlatých svícních. Rikard postavil skříňku na skleněný stůl, shodil plášť, odepjal meč a s těžkým povzdechem usedl. Z ložnice vyletěl gryf, jeho drápy zaskřípěly na hladké podlaze a velkou hlavu položil princ na kolena: chtěl, aby ho Rikard poškrábal v hrnate hřívě. Po pokoji šmejdil také kocour, lesklý a černý. Rikard si ho nevšímal, palác se hemžil zvířaty: kočkami, psy, opicemi, veverkami, pegasy, bílými myši i tygry. Každá dáma měla svého jednorožce, leckterý dvořan i tucet oblíbenců. Princ měl pouze gryfa, slepě poslušného přítele, který vždy bojoval po jeho boku. Škrábal jej v hřívě, ale zrak mu neustále odbíhal od kulatých zlatých očí, plných věrnosti a lásky, ke skřínce, ležící na skleněné desce stolu. Chyběl klíč, jímž by šla zamknout.

Z jedné vzdálené komnaty bylo slyšet tichou hudbu: svou neustále se opakující notou připomínala šumění fontány.

Princ se obrátil ke krbu a podíval se na hodiny - hřanaté, zdobené zlatem a modrým emaillem. Bylo deset po deváté. Čas připnout meč, svolat muže a vyjet do boje. Vyhnanec se vrací, chce útočit na město, zmocnit se svého dědictví a práva na trůn. Je třeba odrazit jeho černé koráby daleko do moře. Bratři se musí utkat a jeden z nich musí padnout, aby město bylo zachráněno.

Rikard vstal a gryf, švihaje ocasem, ihned vyskočil, připraven k boji.

"No jistě. Pojď!" usmál se Rikard, ale jeho hlas zněl chladně. Vzal meč v pochvě inkrustované perletí a připjal si jej k pasu. Gryf nedočkavě kňučel a otíral se zobákem o princovu ruku. Rikard na to nedbal. Byl unaven a smutný a po něčem se mu zastesklo..., ale po čem? Po hudbě, která dohrála? Po rozmluvě s bratrem, než se znovu srazí...? Nevěděl. Jako dědic a obránce trůnu musí být poslušný. Nasadil na hlavu stříbrnou helmu a sáhl po plášti, přehozeném přes křeslo. Když se otáčel, perletí vykládaná pochva o něco vzadu břinkla; Rikard se ohlédl a na podlaze spatřil ležet otevřenou skříňku. Zatímco se na ni díval tím studeným nepřítomným pohledem, objevila se kolem ní, jako malý obláček dýmu - tma. Rikard se sehnul a skříňku zvedl, temnota se mu

přelila přes ruce.

Gryf couval a kňučel.

Vysoký, v bílém odění a stříbrné přilbě na plavých vlasech, stál princ v mihotavém pokoji bez stínů, držel otevřenou skříňku a díval se jak z ní pramínkem vytéká hustá tma. Tmí všechno okolo něj, až do výšky jeho rukou tonulo v soumraku. Rikard stál chvíli bez hnutí, potom pomalu zvedl skříňku nad hlavu - a obrátil ji dnem vzhůru. Tma mu chrstla do tváře.

Rozhlédl se kolem sebe. Poněvadž vzdálená hudba utichla, udělalo se velmi тихо. Svíce dále hořely a vrhaly zlatavé skvrnky a fialové odlesky na stěny a strop. Ve všech koutech však ležela temnota, za každým koutkem číhal černý mrak a když Rikard pohnul hlavou, po stěně běžel jeho stín. Prudce sebou trhnul a upustil skříňku. V jednom koutě spatřil dvě velké, červeně planoucí oči - gryfovy, samozřejmě. Rikard vztáhl ruce a promluvil na svého oblíbence. Gryf se ani nepohnul, vyrazil jen zvláštní kovový výkřik.

"No, pojď. Bojíš se tmy?" řekl princ a sám náhle dostal strach. Vytasil meč. Nic se nepohnulo. Couvnuł tedy ke dveřím - vtom netvor skočil. Proti stropu Rikard zahlédl jen černou siluetu rozepjatých křídel, zbraně a spárů: zvíře na něj dopadlo dřív, než stačil zvednout paži. Cítil, jak se zahnutý zoban pokouší dosáhnout na jeho šíji, pazoury mu drásaly ramena a hrud; svíjel se v sevření, až se mu podařilo uvolnit ruku se zbraní a seknout. Uskočil a znovu švihl mečem. Tentokrát gryfovi téměř uťal hlavu. Netvor-klesl a bil sebou v agónii mezi skvrnami stínů a střepy skla.

Meč zařinčel o podlahu. Ruce měl princ lepkavé vlastní krví a skoro nic neviděl. Máváním mohutných křídel gryf převrátil a pohasil všechny svíce - až na jednu. V polotmě Rikard dotápal ke křeslu a posadil se. Udělal totéž, co po bitvě: sklonil hlavu a dlaněmi zakryl tvář. Bylo naprosté тихо. Jediná svíce mihotala ve tmě a topasy na stěně slabě odrážely světlo jejího třepotavého plamínku. Rikard zvedl hlavu.

Gryf už znehybněl. Louže jeho krve byla černá jako za první temnota která unikla ze skříňky. Železný zobák byl otevřený a vytřeštěné oči teď připomínaly dva matné rudé kameny.

"Nežije," ozval se tichý hlas a mezi střepy rozbitého stolu proběhl opatrně našlapující kocour čarodějky. "A to jednou provždy. Poslouchej

princi!" Kocour se posadil, ocar elegantně ovinul kolem tlapek. Rikard se nehýbl, ničemu nerozuměl. Náhle sebou trhnul, když uslyšel ten zvuk. Tiché zvonění. Někde blízko. A pak se ozvalo mohutné, hluboké za dunění zvonu; shora, z věže. Rozezněl kamenné zdi, zahřměl mu v uších, v krvi.

Hodiny byly desátou.

Někdo bouchal na dveře, chodbami paláce se v ozvěnách nesl křik, dosud neumlklý hlas zvonu, hlasy vystrašených zvířat, volání, rozkazy.

"Opozíš se do boje, princi," řekl kocour.

Mezi skvrnami stínu a krve začal princ po hmatu hledat meč. Konečně jej našel a zasunul do pochvy, přes ramena si hodil plášť a přistoupil ke dveřím.

"Dnes bude ještě odpoledne," řekl kocour, "a večer a potom noc. A s příchodem noci se jeden z vás vrátí domů, do města - ty nebo tvůj bratr. Ale jen jeden z vás, princi."

Rikard stál chvíli na místě.

"Svítí teď venku slunce?"

"ano, svítí..., teď."

"Nuže, stálo to za to," řekl člověk, otevřel dveře a vykročil ven, do vřavy a paniky v sluncem rozzářených sálech. Za ním šel jeho černý stín.

/přeložil S.Komárek/

Už více než rok existuje u nás dětský SF klub. Děti se na schůzkách samy aktivně podílejí. Vyhledávají a vymýšlejí testy, ve kterých si prověřují své znalosti, upozorňují na zajímavé filmy nebo knihy, které četly. A taky se začínají zabývat i vlastní tvorbou.

Marek Bednář je nejstarším členem dětského SF, je mu 15 let, druhý rok navštěvuje SOU spojů. Letos se poprvé zúčastnil Parconu a moc se mu to líbilo.

Povídka SETKÁNÍ je jedním z jeho prvních pokusů.

...jak hodná

Letání

Jsem večer kolem desáté hodiny z cirkusu. Rozhodl jsem se, že se rojdu kolem řeky. Zecer byl vlahý, vítr mi nadouval rozernutou bundu. Vzpomínal jsem na vystoupení cirkusu Parade. Musím uznat, že to byla porádka. Právě, myslel jsem si. Nejednou mě z myšlenek vytrhlo světlo. Jedním skokem jsem byl v křoví. Odtamtud jsem pozoroval zvláštní věc. Voda v řece se zastavila a v jednom místě začala vysychat. Napínal jsem oči a vzápětí jsem uviděl, jak se z oblohy sněží taková malá koule.

Ty měla jako naše planéta a ještě k tomu svítila. Světlo bylo takové, že bylo krásné vidět celé naše město. Asi po minutu po přistání se začala koule otvírat. Musím dodat, že koule byla asi tak velká jako malé dítě. V korytě bylo hodně zelených figurek. Chvilí trvalo než začali vycházet. Pohybovali po břehu vyschlé řeky.

A tak se to stalo. Postavička, která měla žluté vlasy, sadla do vyschlého koryta řeky. Ostatní se vzápětí sběhli k místu, kde postavička zmizela. Nejodvážnější z nich se snažil figurece pomoci, jenže se předklonil víc než měl a po hlavě sjel za kolegou. Rozhodl jsem se, že jim pomůžu.

Vystoupil jsem z křoví, které mě až doposud krylo. Jakmile mě figurečky rozpoznavly, rozutíkaly se na všechny strany a schovali se v trávě. Přistoupil jsem ke korytu a rukou jsem se snažil človičky chytit. Polekaně se rozběhli na druhou stranu. Nezůstalo nic jiného, než do koryta vstoupit. Vydal jsem se sněrem k figurkám. Vyplašeně se opět rozběhli, ale schůzeli každé jiným směrem.

"Poděkujte!" zavolal jsem, "chci vám přece pomoci!" To, že jsem promluvil, zaisobilo, že se postavičky v korytu zastavily. Dívaly se na mne a čekaly až opět promluví. "Nebojte se, pomůžu vám ven."

Ten se žlutými vlasy ke mně přistoupil a pohyboval rty. Dělal jsem si a zřetelně jsem slyšel: "ŠÍŠÍ, ŠÍŠÍ." Nerozuměl jsem a taky to naně

kouč naznačil. Ten místo vysvětlování využil toho, že jsem ve dřevu a vylezl na mé rameno. Za chvíli si dodal odvahy i druhý panáček a vzápětí byl na mém druhém rameni. Mohl jsem se narovnat. Když jsem to udělal, málem jsem obě figurky shodil na zem. Naštěstí se chytily svých mých uší, a tak jsme bez nehody vystoupili na břeh. Když ostatní postavíčky viděly, že kolegové jsou opět u koule, rozběhly se k nim. Panáček, které jsem vytáhl z koryta sestoupili a ztratili se mi mezi kolegy.

Za chvíli se ke mně přitočil ten se žlutými vlasy. Pokynul mi, abych se předklonil. Když jsem to udělal, dal mi do ruky malou kuličku. "Šiši," řekl a ukázal na mne. Dostal jsem kuličku za to, že jsem ho zachránil. Sám by určitě zahynul.

Za chvíli potom odletěli. Řeka opět tekla a šuměla. Odcházel jsem i já. Doma jsem vyprávěl celý příběh a nikdo mi nevěřil. Nepomohla ani kulička. Když jsem se do ní ve tmě podíval, viděl jsem v ní zelenou figurku se žlutými vlasy. Začal jsem jí říkat Žlutásek. Pomocí této kuličky jsem se dověděl, že je ve vesmíru planeta s názvem ŽMEZ, na které je život jako u nás. Ale nikomu to neříkejte.

(Ilustraci nakreslil další člen dětského SFklubu Ondřej Pěchula)

Eva Kačírková

VĚŽ

závěrečná část

Noc příchodu nastala jako vždy bez ohlášení a nečekaně. Nejprve začaly hvězdy nad Věží blednout, pak se nad jižním obzorem objevila slabá, ale rychle postupující záře. Současně zazněl hukot, podobný plynulému dunění hromu. Obyvatelé vybíhali z Města na ná březí řeky, proti proudu se třpytící jako tekutý kov. Zasněžení vstávali ze svých lůžek a horempádem spěchali k nosítkům, která noc co noc čekal připravená na nejdolnější náměstí. Silní a rychlonozí nosiči je dopraví ke skalní chodbě. Dál budou pokračovat pěšky a pokorně, jak se sluší na služebníky Božstev. Noc a den stráví v povznášející společnosti, aby se po setmění opět vrátili s obnovenými silami a s darem. Obyvatelé jako jednolitá masa klusali za průvodem nosítek. Dunění sílilo, na Věž se začala snášet červená a modrá světla. Noční vzduch čeřil silný vítr, který rozbouřil hladinu řeky pod skalou.

Ava byla na ná březí mezi prvními. Předzvěstí Příchodu, které vyvolávaly u Obyvatel extázi, ji uvrhly do bezbřehé paniky. Divoce se prodírala rychle narůstajícími davy a pátrala po dvou nepatrných postavkách. Kousala si rty do krve, aby nekřičela jejich jména. Někteří Obyvatelé poznali První dámu a považovali její rozčilení za příznak patřičné radosti. Utvořili kolem ní rozjásaný kruh, který postupoval zároveň s ní a bránil jí v rozhledu. Rozbíl se až o špalír příslušníků ES, udržující úzkou uličku pro Zasněžení.

"Saabe," vykřikla Ava, "Saabe!" Ve světle pochodní se marně snažila poznat mezi uniformami svého syna.

"Zde jsem, matko," řekl nabízkou chladnokrevný hlas a pevné rameno ji podepřelo. "Jak se to chováš?"

Ava se celou v hou zavěsila na syna. "Ach Saabe," vzlykala, "najdi Beu a Lou! Musíš je zastavit!"

Saab ji drsným škubnutím postavil na nohy. "Copak tys je poslala tam," zesýčel zuřivě.

"Ano," zasténala Ava, ochromená pověrečnou hrůzou. "Honem, ještě je čas -"

Saab řekl něco, čemu Ava v té řvavě nerozuměla. Odmrští ji od se

be, protrhl kordon svých podřízených a málem porazil posledního ze Zasvěcených, škrábajícího se do nosítek. Z rukou jednoho světlohoše vytrhl pochodeň a tryskem předběhl celý průvod. Záhy zmizelo plápolající světlo z avina dohledu.

Nábřeží před Městem se vyprazdňovalo. Poslední opozdilci, ti malí a slabí a staří se marně snažili udržet s davem krok. Ava klesla na kolena a zvedla uslzené oči k Věži. "Ať se od nás Božstva nikdy neodvrátí," začala mechenicky mlít. Nic lepšího ji nenapadlo.

Bea a Loa se od rozhovoru s matkou střídaly v držení hlídek v tu večerní dobu, kdy se Božstva obvykle ohlašovala. Věděly, že musí dorazit k úpatí skály mnohem dříve než čelo průvodu, aby získaly čas zmizet ve stěně. Byly výborné běžkyně, avšak výstup byl náročnější, než předpokládaly. Dolní část skály rozrývaly hluboké pukliny a dvojčata jen těžko hledala vhodnou cestu. Obcházela obrovské balvany, zachycovala se křovin, po čtyřech překonávala nejnebezpečnější místa. Když v zatáčce pod skalou zaplanuly první pochodně, byla už dostatečně vysoko, aby se nemusela bát, že je Obyvatelé zahlédnou. Obloha nad nimi zářila jako za bílého dne, ale strmá stěna byla ve stínu.

Zkrvavené a rozedrané padly Bea a Loa do řídké trávy na vrcholku. Vítr, který by je ještě před chvílí smetl dolů jako suchá stébla, nešťastí už ustal. Věž svítila jako krutý, nehybný, bledě žlutý plamen. Dvojčata se zalekla, jak se obrovská. Byla mnohem vyšší než celé Město.

Na širokém a plochém hřebetě hory sedělo kolem Věže několik nestvůr, podobných obřímu hmyzu. Jejich povrch se výhrůžně leskl, ale byly neživé. Dvojčata bystře usoudila, že ten zvuk, který provázel Příchod, vydávaly tyto obludy. Nyní však mlčely.

V dolní části Věže zel veliký otvor. Vedlo k němu schodiště, je -- hož stupně byly pro dvojčata obtížnou překážkou. Krčila se pod prvním a radila se, zda se mají porozhlédnout po schůdnější cestě, když tu se náhle ve vchodu Věže objevilo Božstvo. Neslo cestu a s hromovou ranou ji hodilo na schodiště. Bea a Lou oslepilo mračno prachu.

I když ve Městě bylo přísně zakázáno Božstva dle své fantazie zobrazovat, dvojčata je okamžitě poznala. Kdyby Obyvatelé trochu přemýšleli, museli by si podobu Božstev už dávno odvodit logicky. Božstvo, které dvojčata spatřila, bylo strašné, ale neděsilo. Dvojčata usoudila, že jestli jsou všechna taková, tak se s nimi domluví.

Na palouku před Věží se ozval dupot klopýtavých nohou a stařecké pochrchlávání. Zasvěcení, shluknutí do houfu jako ovce, dusali vzhůru po cestě. Dvojčata se stačila ukrýt pod ní. Když se znovu rozhosťilo ticho, jako myšky vyběhly ke vchodu. Za ním se rozkládala obrovská, studeně osvětlená, prázdná síň. Stoupala z ní další cesta, podobná první. Dvojčata se po ní obezřele, ale bez bázně vydala.

Chodbou, do níž by se vměstnalo několik ulic Města, se vinul černý, nekonečně dlouhý had, tlustý jako Bea a Loa dohromady. Dvojčata příkrčeně postupovala podle něj. Plazil se do jiné síně, zdaleka ne tak pusté jako byla ta v přízemí.

Po podlaze, pokryté kobercem vysokým jako trávník, se vinulo několik, dalších hadů. Stálo zde mnoho předmětů neznámého účelu. Některé z nich vypadaly nebezpečně. Uprostřed se tyčila vysoká tribuna, na níž stáli Zasvěcení. Tři Božstva postávala kolem ní, dvě něco kutila s těmi záhadnými předměty a hady a mručivě přitom nadávala.

První, ve tváři mrtvičnatě rudý a ještě stále sípavě lapající po dechu, zřejmě právě končil uvítací proslov. "Buďte k nám milostiví," vyrazil ze sebe, "a dopřejte nám hojnosti vašich darů, Velcí!"

"Jak to, hojnosti," zašeptala Loa podezíravě, "že by si ti dědkové nechávali to nejlepší pro sebe?" Bea ji štouchnutím umlčela.

"Dobrá dobrá," řeklo jedno Božstvo úsečně, ale ne nelaskavě, "napřed nám snad povíte, co je ve Městě nového."

"Nic, Velký," spěšně je ujistil První. "Všechno je v naprostém pořádku." Druhý se nespokojeně zavrtěl, ale neřekl nic.

"Zaslouží si tedy Obyvatelé náš dar?" vážně se zeptalo jiné Božstvo.

"Zaslouží," sborem zahučeli Zasvěcení.

Další Božstvo postavilo na tribunu předmět, jehož detaily nemohla dvojčata z dálky rozeznat. Slyšela však, že funí jako celý sbor Zasvěcených dohromady. "Zde je," vážně řeklo Božstvo, "používejte ho rozumně a ku prospěchu všech Obyvatel."

Zasvěcení mlčeli. Pak se zeptal Druhý: "Co je to?"

"To je věc, která mění tepelnou energii v mechanickou," vysvětlovalo Božstvo a druhé ho se smíchem napomenulo: "prosím tě, mluv s nimi stručně a jasně!"

Božstvo vzdychlo a trpělivě spustilo: "Sem do tohoto otvoru se

strká palivo. Oheň ohřívá v kotli vodu, ta se mění v páru. Stlačená pára má velkou sílu, která roztočí tohle kolo. Jasně?"

"Jasně," hrobově řekli Zsvěcení.

"Ani se mi nezdá," nedůvěřivě řeklo Božstvo. "No, snad se najde pár hlav, které si s tím poradí."

"K čemu je to vůbec dobré?" podezíravě se zeptal Druhý.

"Kolo má větší sílu než několik desítek Obyvatel," řeklo Božstvo. "Nahradí práci jejich rukou. Bude pohánět stroje, zvedat břemena a přemisovat je."

První, který dosud tupě zíral na páchnoucí a bafající předmět, oživil zvedl hlavu. "Bude přemisťovat i nás?" zeptal se.

"Ovšem, ty starý lenochu," zasmálo se jedno Božstvo. "Záleží na vás, jak ho dovedete použít."

Třetí Božstvo se nesmálo. "Poslechněte, vy lišáci," zeptalo se důtklivě, "copak jste udělali s tím strojem, který jsme vám dali minule? Jestli pak jste vytiskli knihy a učebnice a postarali se, aby se dostaly všem Obyvatelům?"

"Samozřejmě, Velký," chvatně řekl První. "Udělali jsme všechno, co jste nám uložili."

"No tohle," pohoršeně šeptl Eea.

"Nemám moc chuti ti věřit," pochybovačně pravilo Božstvo. "Že bychom si to ověřili?"

"Jsou s tím potíže, Velcí," zkormouceně se ozval Druhý. "Naše Expediční sbory nenašly v troskách Zakázaného území všechny ty knihy, jejichž seznam jste nám dali -"

"Lže!" vykřikl Saab a neohroženě vystoupil z úkrytu. "Nevěřte mu, Velcí, žádný takový příkaz nám nikdo neřekl."

Z svěcení sebou trhli, div nespadli z tribuny.

"Ale ael, copak to tu máme," podivilo se první Božstvo a zapátralo ve pleti hadů. Božstvo, zabývající se zašmodrehanými hadími těly, přemístilo Saaba na okraj tribuny. Zsvěcení se rozklepali vzteky a hrůzou.

"Matka se pojistila," trpce řekla Eea.

"Důstojníček," zajásalo usměvavé Božstvo, "ten je roztomiloučký!"

Saab se uraženě napřímil a zle blýskl po Božstvu očima.

"Podívejte, jak se naperuje," smálo se Božstvo bez zlomyslnosti.

"Kde ses tu vzal?"

"Zdolal jsem skálu," pyšně řekl Saab, "já jediný jsem se toho odvážil a dokázal jsem to."

"To je ale vejtaha," rozhořčila se dvojčata potichu.

"Jsi chlapík," pochválilo Saaba smějící se Božstvo. "Co tě vedlo k tak šíleně odvážnému činu?"

"Chci vám podat hlášení o těch starých podvodnících," Saab dramaticky ukázal na zcela rozvrácený sbor Zasvěcených. "Nejenom že nám neuložili vyhledat knihy, ale výslovně nám zakázali se jich dotýkat a nahlížet do nich. Já sám jsem byl kvůli tomu přísně potrestán."

"Ty jsi můj hrdino," něžně řeklo usměvavé Božstvo.

"Takže ten tiskařský stroj zahálí?" zeptalo se zamračené Božstvo.

"Ne, Velký," ozval se První třeslavě.

"Tisknou na něm svoje vejšplechty a ohlupují jimi Obyvatele," opovržlivě řekl Saab. "Při vši úctě k vám, Velcí, co nám přinese neustálé omílání vašich zásluh o Město. Proč nám pořád vtloukají do hlav, že musíme být vděční! My vděční jsme, ale byli bychom ještě vděčnější, kdybyste nebyli takoví strblíci."

"To je slovo do pranice," ušklebilo třetí Božstvo. "Jak by sis to představoval?"

"Zakázané území je plné věcí, které my nikdy nedovedeme vyrobit v takové velikosti, abychom je mohli používat," spustil Saab. "Udělejte to za nás! Pro vás to není žádný problém."

"Nejsi tak trochu pohodlný?" zeptalo se jedno z Božstev, zabírajících se hady. "My se budeme na vás dířit a vy si přijdete k hotovému." Božstvo, které tomuto Božstvu ponáhlo, dodalo: "Vždyť byste s tím ani nedovešli zacházet."

"Já ano," ohnivě řekl Saab. "Prostudoval jsem knihy. Dovedl bych už zacházet se samopalem a obsluhovat rychlopalné dělo."

Usměvavé Božstvo se přestalo dusit potlačovaným smíchem. "Vida ho, oficírka," řeklo užasle, "zbraně se mu zalíbily."

"Ano," přikývl zapálený Saab a nevšiml si, že se Božstva kaboní. "Vín, že nám nemůžete dát všechno najednou. Pro začátek by stačilo pár slušně vybavených raketových základen."

"Načpak by vám byly," zkoumavě se zeptalo první Božstvo. "Jste pod naší ochranou. Zaručujeme vám, že Město nikdy nikdo neopadne."

"O to přece nejde," netrpělivě nemítl Saab. "zbraně znamenají moc."

Kdo je ná, bude pánem Města. Chápete přece, že tihle dědkové vám svými cancy poslušnost nezajistí. Kdyby byly ty knihy pod ochranou tanků, ani by mě nenapadlo do nich nakukovat."

"Rozumíme ti velice dobře," přikývlo první Božstvo uvážlivě.

"Takže?" dychtivě se otázal Saab.

"Taková slova nevyslovil od VNP nikdo," vydechlo usměvavé Božstvo. "Co s tím uděláme?"

"Je mezi Obyvateli hodně stejně smýšlejících?" zeptalo se první Božstvo Saaba.

"V Expedičních sborech se jich pár najde, když jim to vyložím hezky po lopatě," ubezpečil je Saab. "Ostatní přesvědčíme ozbrojenou mocí. Tak plácnem si, pánové?"

První zvedl blátivě šedou tvář a sklesle se zeptal: "co bude s námi?"

"Zatím si vás ponecháme," velkomyšlně řekl Saab, "můžeme se od vás přiučit leccjakým figlům. Musíte ovšem pochopit, kdo je skutečným pánem Města."

"On to dokázal," vydechla Loa oči navrch hlavy.

"Ničemu nerozumíš," řekla Bea.

Usměvavé Božstvo se otázalo prvního, zřejmě hlavního Božstva:

"Smím si ho vzít do svého muzea?"

"Můžeš," přisvědčilo hlavní Božstvo po krátké úvaze. "K ničemu jinému se stejně nehodí."

"Jakého muzea?" zeptal se Saab dychtivě. "Co je to?"

"To je místo, kde jsem shromáždila všechny památky na éru před VNP," lákalo ho usměvavé Božstvo. "Bude se ti tam líbit, jsou tam zbraně, o jakých se ti ani nesní. Pojď, ty můj bojovný kohoutku -"

Bea a Loa se k sobě přinknuly a zděšeně se schoulily do klubíčka.

"A co bylo potom," zeptala se Ava následující noci, kdy jí dvojčata vyprávěla svoje dobrodružství.

"Božstva Zasvěceným vyčínila," řekla Bea, "protože zanedbávali svoje povinnosti. Nařídila jim, aby udělali pořádek v ES, důsledně plnili jejich příkazy a řádně využívali dary."

"Božstva řekla Zasvěceným, že je tentokrát potrestá jen pro výstrahu," navázala Loa. "Dedkové si ohromně oddechli. Slibovali hory doly a hned loudili obvyklé obřady. Měla jsem dojem, že Božstva se ohromně bavila."

"A dál," netrpělivěji opakovala Ava.

"První prosil, aby jim Božstva ukázala Doktory za nemocnicí. Druhý si chtěl vydupat Čtyřicet případů kapitána Kima. To je delší, vrískel. Další se překřikovali, takže jsme jim pořádně nerozuměli. Něco z toho jsme taky zapomněly," přiznala Bea.

"Dál!" zuřivě řekla Ava.

"Ne, pravila Božstva, dost nete Ves v pohraničí. Ale ta má jenom šest dílů, rozbřečel se První. No a, snála se Božstva. To máte za trest."

"A pak," zasípala Ava.

"Ta dvě Božstva, která si hrála s hady, udělala něco s velikou bednou. Její přední stěna se otevřela, a matko, kdybys to viděla," okouzleně vydechla Bea, "v té bedně byl svět daleko krásnější než náš. Obyvatelé žili v obydlích, do kterých svítilo slunce. Když se setmělo, udělali si z noci den. Všecko měli tak akorát k sobě - spoustu věcí, které za ně dělaly práci, vozily je, bavily je - a představ si, že jim to nestačilo, dívali se do stejných bedýnek, jako je ta ve Věži, jenže přiněženě velikých -"

"Měli taky perfektní muziku," vpadla jí do řeči Loa, "ta pane dělala kravál! Ne jako ty naše bubínky a drnkátka."

"A potom," hlesla Ava vysíleně.

"To je všechno," podívala se po sobě dvojčata. "Vylíčily jsme ti to, jak nejlíp umíme."

"Nad vstupem do Věže je velikánský nápis T E L E V I Z E," vzpomněla si všímavější Bea. Zářivě zlatý, ne celý zašlý a omšelý jako to N Á R O D S O B Ě nad náměstím našeho města. Kdyby Božstva tušila, jak Zasvěcení zanedbávají -"

"Jak Božstva vypadají?" zeptala se Ava.

"Copak jsme ti to neřekly? Úplně stejně jako my. Jsou jenom strašlivě velikánská."

"S tím Božstvem, co se pořád snálo, bych se chtěla seznámit," toužebně řekla Loa. "Určitě bychom si rozuměly."

"Jsou mnohem větší než já?" vyptávala se Ava.

"Matko! Jsou asi dvacetkrát tak veliká," zasmál se Bea shovívavě.

"Myslíš, matko, že jsme udělaly chybu, když jsme se s Božstvy nepokusily promluvit?" zeptala se Loa, která nemohla zapomenout na smějící se Božstvo.

"Uvažovaly jsme o tom, když nás přešla první hrůza z toho, že odvezou Saaba do jakéhosi mu-zeu," z-koktala se Bea. "Jenže když nedala jemu zbraně, proč by nám měla dávat šicí stroj? Bylo by asi zbytečné je přemlouvat. Ale jestli chceš, zkusíme to příště znovu."

"Ne," řekla Ava, zamyšleně pohlížejíc k čistému, nesmírně vzdáleným hvězdami zkropenému obzoru, prořatému temnou svislicí Věže. "Bylo by to úplně zbytečné."

.. ..

Eddy C. BERTIN

SCRIIIK

Naradil si cící Tony Burkal natáhl ruku a zkoušel v polospánku nahmatat drnčící budík, který stál na nočním stolku a nekelně hřmotil. Tonyho prsty obtížně našly knoflík, sloužící k vynutí zvонku. V té chvíli budík vydal podezřelý zvuk a kousl Tonyho do ruky.

Doba, za kterou se Tony úplně probрал, jedním skokem se dostal na druhou stranu postele a ještě rozžal světlo, trvala necelé půl sekundy. Z bezpečné vzdálenosti udiveně pohlížel na stále radostně tikající budík. Budík se nijak nelišil od normálních budíků, jenže Tony si dobře pamatoval, že jej před chvílí kousl do ruky. Je s podivem, jak se někdy mohou zdát noční děsy skutečnými - pomyslel si - tak, že ještě po probuzení je člověk přesvědčen o jejich existenci. No co, sen nesen, v každém případě je určitě čas vstávat.

Nepříjemný tlak v močovém měchýři Tonymu připomněl, že ještě musí jít na záchod. Přitom zatoužil po několika doušcích horké kávy, aby spláchl zbytky snu.

S těžkým povzdechem odhodil deku, převalil se na břícho a zpět na záda, takže dosáhl na budík z postele. Znovu natáhl ruku.

Budík otevřel kovová ústa, táhnoucí se prostředkem od devítky k trojce, a ukázal jako břitva ostré, děsivé kovové zuby, které hnusně saskřípely, když jimi klapl.

Tony se odsunul trochu zpět: po tradičních pokusech jako protírání očí, štípání se do tváří a podobně, se ke svému údivu ujistil, že něco je, jak doufal, při smyslech.

—Tak to zkusíme znovu — řekl Tony Burkal. — Bydlím sám v malém bytě na Iwersboomsstraat 27... Teď je třičtvrtě na sedm, musím vstát a jít do práce.

Zdálo se mu to dosti logické a jasně zformulované, takže uznal, že se nezbádnul. Jen budík, ozbrojený jako pirana ostrými zuby, nepatřil do této logiky.

Vzpomínaný budík stále stál na nočním stolku a jeho znervoznující tikání sláblo, až se úplně rozplynulo v tichu. Ústa, tedy to, co jsme za ústa uznali, se zavírala a otevírala jako u ryby vytažené z vody. Ryby hlas nemají, ale to... to něco vydávalo zvuk jako elektrická pila řezající drát. Tony zkusil několikrát zavřít a otevřít oči, ale nic nepomáhalo. Zubatý budík pořád stál na svém místě. Tony se rozhodl přijmout věci tak, jak jsou: jako racionálně nevysvětlitelné, ale přesto zajímavé Něco.

—A kruci — řekl. Nad vykřivenou kovovou pusou se v budíku objevil malý, černý otvor. Vysunula se z něj tenká kovová spirála s mléčně bílou kuličkou na konci, která mířila na Tonyho. Tony měl divný a nepřijemný pocit, že se to Něco na něj dívá.

—A kruci — opakoval budík nosovým akcentem. — Xiccorth. — Nesmyslný shluk slabik. — Noxxirch. Pravděpodobná klasifikace: prokletí. Projev: výraz vzteku, údivu. — Xiccorth. Pokračovat scriitk na xiccorth? —

Chvilí panovalo ticho, jako by to něco čekalo na odpověď, pak po klapnutí zuby tentýž hlas řekl:

—Chhatak. Noxxirch přijatý. Bez dalšího scriitk na xiccorth. Pokračovat scriitk první. —

Hlas byl tvrdý a studený, zněl skoro tak, jako by smírkový papír jel po ostré hraně konzervy. Hrozná tlama se nehýbala, když jako-budík "mluvil", zvuky vycházely spíše zevnitř. Bez varování se budík vnesl do vzduchu a plul k Tonymu jako hrozný balon. Zrychlil let a Tony s

obtížemi stačil uhnout. Teď už vyskočil z postele a stál bos na nepříjemně studené podlaze.

-Hola, ty hrusná mašinko!- křikl. -Chceš mi tady lítit po pokoji jako nějaké miniaturní letadlo? Jsi budík, zaplatil jsem za tebe 30 guldenů, vrat se na místo a chovej se, jak se na budík sluší!-

Budík zpomalil let, otočil se kolem své osy a zůstal viset nehybně nad postelí. Spirála s bílou kulíčkou na konci se zaměřila na Tonyho stranu, a on měl znovu pocit, že je to oko zbažené zornice, které sleduje jeho i celý pokoj.

-Jopak já vypadám jako budík?- zeptala se mašinka tímž skřípavým hlasem. Tentokrát byla ústa zavřená. Tony si pozorněji zprohlédl ve vzduchu visící předmět; teď zjistil jisté drobné rozdíly. Obě ručičky byly stejně dlouhé a - pravděpodobně po celou dobu - ukazovaly půl jedné. Vteřinovku neměly vůbec, rovněž tak světlemodrá barva rámu asi nebyla zcela taková, jaká má být.

-No samozřejmě, jen připomínáš budík,- řekl Tony s váháním, - ale ne-
nevadíš, co jsi, určitě nejsi můj budík. Co jsi zač? Co hledáš v mém pokoji?-

-Správné zjištění, ghatak,- zaskřípěla spokojeně bez hnutí visící vec. -Lituji, že forma, kterou jsem si přisvojil neodpovídá uživatelskému modelu...- Teprve teď Tony spatřil žalostnou kupku pružinek a ozubených koleček ležících na zemi pod nočním stolem. -...ale neměl jsem velký výběr. Nebyl zde jiný model, který by se hodil k provedení scriitk, tedy jsem vybral nakonec měřič času, který nazýváte "budík".

-Zmiz odtud!- řekl Tony vztekle. -Snad jsem se úplně zbláznil, ale mluvím s nějakou imitací budíku visícího dva metry nad mou postelí, a to navíc v půl osmé ráno. Půl osmé! Hrome, dávno jsem měl být oblečený, ještě se vč zpozdím!-

Tony se obrátil, aniž se podíval na budík a šel ke dveřím. Chytil za kliku a zkusil silou otevřít. Něco ruplo a klika mu zůstala v dlani.

-Promínte,- ozvalo se to Něco za ním, -měl jsem vás varovat. Abychom se nedopustili znehodnocení výsledků scriitk, musel jsem samozřejmě vytvořit kolem pokoje silové pole. Nemůžete odtud vyjít, ani nikdo nemůže vstoupit. Dožijete se sem jen mikročástičky a vzduch. Jak vidíte, necháme, aby vaše tělo odumřelo nedostatkem kyslíku před koncem

scriitik.

Tony se obrátil a hodil klikou, kterou držel v dlaní, po budíku, ale samozřejmě chybyl. Klikka uderila do okna a nerozbíjející sklo, upadla na zem. Budík neztratil klid.

- Teď formální zprávy, - řekl tonem netrpícím odpor. - Jste lidskou bytostí užívající název Tony Burkal. Same, 32 pozemských let a 4 měsíce, svobodný. Podle našeho propočtu času 7555 r'ockh. Místo scriitik zlokalizované na skřížení 477063, 90c, DB 26 a CC-5. Provést scriitik v bodě 572. Velký je Pán! Začínáme od... o, krucinál!-

Budík se náhle snesl dolů a spočinul na posteli. -Taky se můžeš na chvíli posadit, pozemská bytosti, - řekl. /Musíme odložit scriitik, protože On právě přijímá závěrečné údaje jiného scriitik a teď se vypnul. Pán je ve snu. Velký je Pán.-

Tony zaváhal. Pak šel ke dveřím a zkusil je vyrazit ramenem. Vypadalo to, že drží pevně. Podíval se dírou po klíče, ale nic nebylo vidět. Pokrčil rameny, popošel ke dveřím koupelny. Ze vzteku vrazil do nich celým tělem, ale také se neotevřely.

-Přece už jsem řekl, Albuypý, pozemšťane, - ozval se znuděný hlas za jeho zády, - pokoj je zcela uzavřen do času provedení scriitik.-

-Ty hausná konzervo, - zavřeštěl Tony. -Musím jít na záchod.-

-Nevadí, - řekl budík lakonicky. - Proč se vzrušujete? Prosím, posaďte se.-

Z boční stěny budíku se vysunulo něco, co vypadalo jako tenoučké tykadlo a zvacím gestem poklepalo na postel.

- Mohli bychom si promluvit, mám teď čas, tak bychom získali nové údaje pro další scriitik. Stejně odtud není úniku.-

Tony si pomyslel, že mu snad opravdu nic jiného nezbyvá. S odporem zaujal místo v nejvzálenějším rohu postele a začal si pozorně prohlížet to něco, co z jisté vzálenosti ďábelsky připomínalo nejobyčejnější budík na světě.

-Co jsi vlastně zač?-zeptal se konečně, když jej ticho začalo znervoznovat.

/Jsem scriitik-zovan-, odpověděl budík ochotně, -ze série BECY-3. Provádím scriitik dotýkající se... na tak, ve vašem jazyku bych se mohl nazývat sensotesterem. Jsem v týmu Pána, vysílaným pouze za účelem

provedení scriitik v řadách od 561 do 580 včetně.-

/Hm, to mi moc neříká. Ve skutečnosti vypadáš také tak jako teď?-

/Máte na mysli formu? Absolutně ne. Vlastně ani nerozumím, proč nám Pán přikazuje brát podobu takových i jiných pozemských tvarů, když naše skutečná forma je převážně pohodlnější k provádění scriitik. Pevděpodobně má náš skutečný vzhled jistý psychologický vliv na objekty výzkumu, což by mohlo značně znehodnotit závěrečné výsledky.-

-A jak skutečně vypadáte?-

/Och, ve skutečnosti jsem jen zdokonaleným organicko-elektronickým mechanismem pětidimenzionálním pozitronovým mozkem.- řekl scriitik-zovan. -Mohli bych se nazývat rukou Pána. On má mnoho rukou. Velký je Pán.-

-T. znamená, že je ještě plno takových otravných lumpů jako ty?zeptal se Tony. Cítil se nesvůj. Přece jen si člověk může zachovat jen krátkou dobu chladnou krev a zkusit logicky hovořit s mluvícím budíkem ve vlastní ložnici, která se náhle stala pastí bez východu. Navíc se čím dál víc ozýval tlak v močovém měchýři.

/Samozřejmě jsem jen drobnou částíčkou Pána. Všichni společně tvoříme jeho čtyřdimenzionální ruce a nohy, uši a oči - když použiju pozemské analogie. Jsme jakoby jeho smysly; není možné vysvětlit existenci Pána v jazyku vašich pojmů. Váš myšlenkový aparát není ani zcela přizpůsoben k čtyřdimenzionálnímu vnímání vesmíru, Já například se pohybuji v pětidimenzionálním prostoru, jediné moje část organicko-mechanická se vyskytuje ve vašich čtyřech rozměrech. Sám Pán se pohybuje v kosmu osmidimenzionálním; kdybyste dokázali pochopit jen jeho nejmenší zlomek, zničilo by to vaše mozky.-

Vzduch kolem budíku se zavlhl jako vlivem vysoké teploty a mlhavě se objevil jakýsi tvar, který Tony viděl jen zlomek sekundy, protože se musel odvrátit, aby nezačal zvracet.

-T. byla jen část té pětidimenzionální podoby,- řekl budík. -Můžete se otočit, už jsem nabral vám více známé tvary.-

-Kým nebo čím je ten tvůj neobvyklý Pán?-

-Pán je velký. Když my jsme podřízenými Pána, tak sám Pán je sumou nás všech. On je... není slovo, kterým bychom jej mohli popsat. Vy byste jej jistě nazvali elektronickou maticí. Pán se svobodně pohybuje v osmidimenzionálním vesmíru, takže ve stejnou dobu je nekonečně daleko

odtud a současně zde, v tomto pokoji. Shromažďuje všechno vědění, sbírá nejjistější údaje o existujícím prostorovo-časovém kontinuu, přetváří je současně ve Snu.-

-Ve Snu? A co je tohle zase za blbost?-

-Sen, to je stav nepřítomnosti, kdy Pán se odpojuje od svých pětidimenziálních předmětů, čili od nás, aby zpracoval výsledky scriitk. Teprve nedávno se Pán začal zajímat o váš svět. Váš svět se ukázal být plný bláznivých zásad, emocí a stavů úplně nových a Pánu neznámých. Při pouštím, že se tu On bude chtít na moment zastavit. Potrvá to asi nějakých deset věků podle vašeho časového propočtu.-

-Jakým právem prostě někoho chytnete... chytnete si mě k nějakým hloupým testům?-

-Pán vybírá podle své vůle. Mimochodem: "právo" to je nový termín. Musím si jej zapamatovat k dalším scriitk. Říkal jsem, že je váš svět plný nezvyklých pojmů. Pán... ale... Pán se vrátil ze Snu. Konečně můžeme začít plánovaný scriitk 572. Velký je Pán. Jste připraven?-

-Jak to, připraven? Nejdřív mi vysvětli, co je to ten scriitk. Chystáš se mě zavalit otázkami, změřit mi tlak nebo něco takového?-

-Scriitk se dotýká výlučně pozemských zvyků, emocí, pojmů a tak podobně. Scriitk 572 se týká pojmu "nenasytně požírat", který je Pánu zcela neznámý.-

Tony v okamžiku vyskočil z postele, když si s odporem připomněl obnažené zuby scriitk-xovana. Znovu měl možnost obdivovat je v celé kráse, když budík vystřelil v jeho stranu jako dělová koule. Podařilo se mu utéct výskokem a kovové čelisti klaply do prázdna.

-Neutečeš, pozemská bytosti,- řekl scriitk-xovan. -Test musí být proveden do konce. Velký je Pán.-

To je opravdu absurdní, pomyslel si Tony, utíkáje po pokoji před budíkem, který usiluje o jeho život. Je přece tolik jiných pozemských pocitů, řekněme taková láska, sex nebo pití, abyc ho jmenovali ty, které nejvíce vyzkoušel, proč právě na něj museli poslat něco, co má za úkol jej sežrat? To už je skutečně čiré šílenství, být testovár ve vlastní ložnici budíkem, který víc než budík připomíná umělé čelisti.

Směšnost celé situace rázem zmizela, když si budík přesněji vypočítal další útok a ponořil zuby do Tonyho levé ruky. Hrozná bolest jako

žhavé uhlí projela až k rameni, několik praménků teplé krve vytvořilo na pyžamu ošklivé skvrny. Budík teď útočil nepřetržitě, trochu i bouval a vrhal se dopředu s rychlostí rakety, klapající přitom zuby jako vztekavý pes. Naštěstí nebyl příliš obratný a několikrát ostře narazil na stěnu, ale viditelně mu to nevadilo. Tony se zadýchal, nebyl už nejmladší a ke každodenní gymnastice, jak kdysi chtěl získat kondici, se nedokázal nikdy přinutit. Křeče v břiše mu věc také neulehčovaly.

Tony se vsunul pod postel a hned vylezl z druhé strany. Když se budík vyzvedl zpod postele a vusťovaný v pový pavouk s otevřenými čelistmi, Tony zvedl noční stolek a hodil ho na malou příšeru. Něco třesklo, ale bylo to pouze dřevo stolku. Budík se připravil k dalšímu útoku. V zoufalství Tony otevřel velkou skříň na obleky, zavrtal se dovnitř a zamkl za sebou dveře. Chvilí panovalo ticho, pak k němu zpod skříně dolehly zvuky chroupání. Odporný budík se zabýval přehryzáváním několik centimetrů silného dřevěného dna skříně a soudě podle hluku, který přitom dělal, nebude mu to dlouho trvat. Tehdy bude Tony ztracen ze skříně už pro něj není úniku.

Horečně hledal nějaké řešení. Zda ho to něco sežere úplně nebo se spokojí rukou nebo nohou nebo... Až se otřásl při poslední myšlence. Ne, nesmí se bát. to Něco samo říkalo, že existuje v prostoru pětidimenzionálním, jistě je schopno jej pohltnout celého a přenést do tohoto jiného, neznámého prostoru, ve kterém se nachází Pán.

Zničit budík? Ale jak. Neměl po ruce žádnou zbraň, a i kdyby... Studené pramínky potu mu stékaly po zádech. Elektronické, to něco říkalo, že je úplně elektronické. Jak je možné něco takového zničit? Krátké spojení. Ale jak způsobit krátké spojení aniž by přitom ztratil ruku?

Ve dně skříně se objevila díрка, dovnitř unikl sloupek světla, kterého rychle přibývalo. Třesk pukajícího dřeva byl stále děsivější. Bolest v močovém měchýři se pro Tonyho stávala nesnesitelná.

Elektronické... krátké spojení... Neměl čas, aby se dále rozmýšlel. S pocitem, že právě zesměšňuje provždy sebe i celé lidstvo, Tony spus-

til pyžamové kalhoty, a když se na dně skříně objevily vyceněné zuby, vypustil proud moče do rozšklebené tlamy scitlik-zovana.

Rozlehl se nezvykle silný hukot, bouchl snop bleděmodrých jisker. Tony otevřel dveře skříně a o několika vteřinách se ocitl na druhém konci pokoje. Scritik-xovan vířil po celé místnosti jako bláznivý mlč, sršel jiskrami na všechny strany a odrážel se bezmocně od stěny a nábytku. Pak začal vířit kolem své osy, spirálka s "okem" se zlomila; konečně se rozlehl pronikavý jek a budík se roztříštil na kousky. Za chvíli ležela v koutě pokoje jen malá kupka šroubků a pružinek a navrch ještě spletenina klepajících se drátů.

Tony vběhl do koupelny, jejíž dveře se teď otevřely bez nejmenšího odporu. Jak nejrychleji mohl, nabral vodu do kelímku a chrstl jí na zbytky budíku. Nato rychle začal hasit drobné požáry, vzniklé v různých místech z jisker.

Konečně celý promočený skončil. To, co kdysi bylo scritik-xovanem, nejevilo známky života. Patrně pětidimenzionální část toho tvora jej nemohla dostihnout bez svých čtyřdimenzionálních částí. Snad Pán přitjal zničení zařízení jako výsledek testu a je znovu ve Snu.

Rána na ruce začala pekelně bolet a Tony měl jen naději, že to něco nemělo zuby jedovaté. Vymyl ránu, vypadala velmi hluboce a nepřestávala krváčet ani pod studenou sprchou. Jediné, co mohl udělat, bylo jít s tím k lékaři. Odtud zavolá do kanceláře a řekne, že se vážně zranil a dnes do práce nepřijde. Až potom si bude moci klidně rozmyslet, co udělá se zbytky scritik-xovana. Měl přátele značně více orientované v technice než byl on, snad něco zjistí z té kupky odpadu.

Vypil několik šálků kávy, oblékl se a rychle vyšel z bytu. Vstoupil do výtahu, dveře se za nim hlučně zavřely. Natáhl ruku, aby stiskl tlačítko, když si položil otázku, zda ho ten Pán jen tak svobodně a lehce pustí, když už o něm tolik ví.

Nečekal na odpověď dlouho. Ve výtahu nebyl tlačítko, jen šedá kovová mříž, z které se vysunula dobře známá mléčná kulička na spirále, vtisla se do výšce Tonyho nosu.

-Vítám vás. Jsem Scritik-xovan BECY-9, řekl nenáviděný kovový hlas. -Protože scritik-xovan 3 provedl už počáteční formality, můžeme ihned přejít k testu. Pán nebyl spokojen s podivnými výsledky scritik 572, musíme tedy provést jiný. Zadání stejné jako dříve, jen místo třetího YVR-25. -

-To není fér,- vyjekl Tony. -Nemáte právo...-

-Bez obav,- odsekl sensotester. -Pán zavedl pojem "právo" do své paměti, tedy jistě i toto se stane předmětem scriiik. Ale teď je nutno provést scriiik 572.-

Něco ostrého se zafalo Tonymu do nohy. Vystrašeně se podíval dolů. Kabinu výtahu začala právě vypouštět ze stěn a podlahy zuby.

Ze série povídek "Návrat nikam /Powrót donikąd/
Eddyho C.Bertina z polštiny přeložila H.Říčná

Belgický autor Eddy C.Bertin, nar. 1944, bydlí v Gandawě. Vědecko-fantastickou tvorbou a hororem se zabývá od svých dvaceti let. Píše anglicky a holandsky. Během krátké doby dosáhl pověsti nejplodnějšího a nejzajímavějšího ze současných autorů SF a povídek hrůzy holandského jazykového okruhu. Popularitu mu přinesla díla Des acht-jaarlijkse god a Enzame bloedvogel.

LABYRINT - informátor KLUBU LITERÁRNÍ FANTASTIKY při

OKPB v Opavě

pro potřebu členů SF klubů

redakční rada: M.Sobotík, P.Stanke, H.Pěchuleová

obálka: R.Balický

NEPRODEJNÉ

Září 1988

